

Родослов

ПОРЕКЛО ДАЈИЋА

ПРОФ НОВИЦА Б. ДАЈИЋ

Новица Дајић

САДРЖАЈ

ДАЈИЋИ У УЖИЧКОМ ОКРУГУ ----- страна од

3. – 6.

Приповедање деда Митра, најстаријег Дајића из Витине --- страна

7.

Родбинска веза Дајића из Витине са Дајићима у Неродимљу - страна

8. – 9.

Дајићи у Витини, нека важнија запажања о њиховом животу и раду---

страна 11.

[Дајићи из Витине и Неродимља, после свих голгота, поново у „Кнежевину Србију“](#) стр. -12.

[Шематски приказ као прилог родослову за Дајиће у Витини](#) -страна 14. и 15. до 29.

ДАЈИЋИ У УЖИЧКОМ ОКРУГУ

М. Ђ. Милићевић пише да је године 1870. Ужички округ имао следеће срезове: „Ариљски, Златиборски, Моравички...“ (који нас посебно интересује), где се под редним бројем 27. помиње село „Дајићи“, са 47 пореских глава, удаљено 16 километара од Ужица¹. Моравички срез је имао 149 насељена места, а после Ивањице, Свјештица и Братљева, Дајићи су са 47 пореских глава били на четвртом месту. Ови „Дајићи“ нису само насељено место, већ и општина² (IBID.; страна 620.)

Аутор даље наводи да Морава има два извора, од којих се један налази у „планини Јанков камен“, а „други на Голији“, који се зове „Пашина чесма“. Оба извора зову се „Голијска река“ или „Моравица“. У исту улива се мала речица која излази из „Дајићког језера“, а зове се „Пакашница“.

Много касније од Милићевића, Гајић Др. Милован доноси нам нешто потуније и веродостојније податке везане за цело то подручје и за Дајиће. У најверодостојнијем смислу они гласе: Цело подручје Ивањице зове се „Моравички крај“ (који има око 38000 становника) по реци Моравици, која извире на месту где се додирују Голија и Јавор, и које се зове „Козија стена“. Негде у близини исте (Моравице) извире и Студеница, у коју се улива Дајићка река. Моравица и Студеница, са многим својим притокама, чине горњи део Западне Мораве.³

После пада Србије 1459. године под турску власт, Моравичким округом управљали су Бакићи и Рашковићи који воде порекло од Немањића. У 17. и 18. веку становници Моравичког краја борили су се на страни Аустрије против Турака.

¹ КНЕЖЕВИНА СРБИЈА, књига I; 1878. страна 611.

² КНЕЖЕВИНА СРБИЈА, књига I; 1878. страна 620.

³ Флора и вегетација Голије и Јавора, Ивањица 1989.

У том рату, као што је познато, Турци су победили Аустрију, спалили су и уништили целокупну имовину становника Моравичког округа и велики део становништва одселио се у Горски котар, где данас постоји насељено место „Српске моравице“; Затим у Бачку, где и данас постоје три следећа насељена места: Ковиљ, Товаришево и Стара моравица.

Моравичани који су остали на овим просторима за време Првог српског устанка борили су се против Турака заједно са Карађорђем. Хаџи Продан, рођен у Сјеници 1780. Године прелази у Моравички округ и Карађорђе га именује „За војводу мале Дајићке кнежевине на Голији.“⁴ Тек Кнез Милош 1833. године успева да дефинитивно од Турака узме и ослободи делове „ужичке и чачанске нахије са Моравичком и Дајићком кнежевином“.⁵ Посебним уговором са Турцима ови крајеви припали су Кнежевини Србији.

До сада смо на подручију Ивањице, које се по реци Моравици зове „Моравички крај“ у литератури пронашли да постоји „село Дајићи“, које је касније постало „Општина Дајићи“, а затим „Дајићка кнежевина“, „Дајићку реку“ (Пакошница), „Дајићке планине“ на којима расте буква, бор, смрча и јела и оне чине саставни део Голијске шуме које се простиру на 58000 км и као посебна газдинска јединица данас припадају шумском комбинату „Ивањица“.

Дајићи су имали и своје језеро, које се звало и данас се зове „Дајићско језеро“. Хидролошку студију Дајићског језера, урадио је још 1903. године Др. Недељко Кошанин (1874.-1934.) професор Београдског универзитета.

⁴ Стеван Вујадиновић; „Земља и људи“, Српско географско друштво (МОНОГРАФИЈА О ИВАЊИЦИ) стр. 117.

⁵ Стеван Вујадиновић; „Земља и људи“, Српско географско друштво (МОНОГРАФИЈА О ИВАЊИЦИ) стр. 121.

Гајић Др. Милован каже да је Кошанин посветио велику и достојну пажњу Дајићском језеру, јер је 40 страница свог научно истраживачког рада посветио истраживању истог. Исти аутор доноси и колор фотофрафију језера које је испитивао Кошанин, на страни 8.⁶

„Дајићко језеро“ налази се на северозападној страни Голије, између реке Моравице и Студенице, на висини од 1556 м. Језеро је добило назив – каже Кошанин – по селу Дајићи. Највећа дубина је 3,2м, а просечна дубина је између 1м и 2,7м. Водена површина језера износи 103 м² а некада је била 216 м².

Површина воденог огледала износи 460м². Боја воде је црвенкаста. Језеро никада не пресушује, зими се смрзава, лети се у њему топи снег. Служи за напајања стоке. У њему нема риба ни животињског света. Постоје само посебне врсте алги које је Кошанин испитивао. Окружено је смрчом која је дебела 80цм а висока 20 – 25 метара.

Др. Гајић каже да је до језера направљен пут „и на Прокопијев дан (8. јула) сабор је на језеру, око њега носе литије и освећује се вода у њему“.⁷ Нешто слично мног раније Милићевић је написао: „у општини Дајићкој, у Старо влаху, има једно мало језерце из кога извире река Пакашница где 8. јула носе литију и славе Прокопија као знак када је ковач направио волу гвоздене рогове, с намером да убије валахалу (алу)“.⁸

⁶ Гајић Др. Милован; Флора и вегетација Голије и Јавора, Ивањица 1989. Стр. 415. – 456.

⁷ ИСТО, стр 423.

⁸ М. Ђ. Милићевић; КНЕЖЕВИНА СРБИЈА, књига I; 1878. страна 636.

На основу историјских података и географских услова можемо закључити да су се и Дајићи из свог „гнезда“, у 17. и 18. веку селили у неке друге, сигурније и за живот боље крајеве, као и остали Моравичани. Поменули смо Српске моравице (Горски котар), Ковиљ, Товаришево, Стара моравица (Бачка) Стеван Вујадиновић, поред ратова са Турцима, каже: „Моравица је дуго била једна од најзаосталијих крајева наше Србије. У њој је харала хајдучија, владала натурална привреда и живело се у породичним задругама. Једна народна тужбалица гласи:

Ој Јаворе јадан ли си,
Аој Мучњу мучан ли си,

Ој Голијо гола ли си,
Кукутнице кукавице,

Тешко нама међу вама!“⁹

У једној новијој пригодној књижици, коју је написала Невенка Бајовић и Радован Маринковић наводе се многобројни занати и занимања којима се данас баве становници насељених места општине Ивањица.¹⁰ Из ње можемо сазнати: на Дајићкој реци налази се велики број воденица (стр. 28.); у селу Дајићи постоји кројачка радионица (стр. 59.); добри су столари, кречари, аутопревозници (стр. 153. 157. и 164.) Међутим, свуда се помињу презимена као што су: Вуловићи, Нешовићи, Милорадовићи, Јаковљевићи и др., али презимена ДАЈИЋ – нема!

⁹ „ЗЕМЉА И ЉУДИ“; часопис, страна 124.

¹⁰ „МОРАВИЧКИ ЗАНАТИ И ЗАНИМАЊА“; ИВАЊИЦА 1990.

ДЕДА МИТАР

Од свих обележжх у „Прилозима за родослов“ под бројем 8, 1/1 је Митар Дајић, отац Арсе и Љубе Дајића. Сви Дајићи стари и млади, звали су га „Деда Митар“. Живео је одвојено и самостално, независно од свих осталих. Мене је подсећао на Диогена филозофа. Носио је стару српску шајкачу, имао одело од „клошње“, свирао је фрулу, чувао је овце, био јако интровертан (затворен у себе), знао је да лепо приповеда, али само на тему о овцама и пореклу Дајића, живео је дуго и према неким сазнањима и тврдњама умро је тек кад је имао 102. а други кажу 120 година. Ја сам био ученик основне школе у Витини, чувао сам две краве. Морам да признам да се нисам много интересовао за ту његову причу – одакле су и зашто су „отуда“, како је често говорио, дошли „овде“? Како је исту причу понављао непрестано са индигнацијом и великом жалашћу зато што то једног дана нико неће знати, обећао сам му да ћу упамтити!

Ево шта сам упамтио: сви Дајићи из Витине, они код Урошевца и они који су отишли у Маћедонију, истог су рода, племена. Сви смо ми тамо на Голији били браћа. Та Голија је далеко одавде и ми смо тамо имали овце и коње, велике пашњаке и шуме. Тамо нема пшенице, ни мумуруза (кукуруза), али има кромпира, сира, крушака, јабука, високо дрвеће, воденице, ајдуци (хајдуци) и сталне борбе с Турцима. Ето, донели смо овде овце и коње, мајстори смо за воденице, и овде имамо две воденице.

Ова је синко друга земља, добра земља. „Све што у њу ставиш - никне“. И овде имамо воденицу, реку, веће од наше коју смо имали; овце нисмо, али штета што смо коње изгубили. Да ли ти је сад ко смо ми и одакле смо дошли? Јасно ми је деда Митре! Ти синко, знаш да читаш и пишеш, и све ово запиши! Наравно, ја као и сви дечади, нисам послушао, али смем својом чашћу да потврдим да је ово суштина свега што је говорио деда Митар - наравно како сам ја упамтио кад сам био ученик основне школе у Витини.

ДАЈИЋИ У ОКОЛИНИ УРОШЕВЦА (НЕРОДИМЉЕ) И БАЊАНИ (МАКЕДОНИЈА)

У Витини постоји прича коју су млађима причали очеви и дедови да са Голије нису дошли само Дајићи у Витину, већ да су са Голије пошла три брата и као три старешине свако је водио своју велику патријархалну породицу која је, како је описао Вук Караџић, могла да има и до 40 – 60 чланова породице. Међутим само је један од њих остао у Витини, другом се није свиђало и вратио се северније и населио код Урошевца у Неродимљу (познатом по бифургацији реке Неродимке која отиче делом у Вардар и Егејско море, а другим делом у Дрим и Јадранско море) где и данас живе скоро сви Дајићи (цело насељено место). Стицајем околности у Урошевцу сам упознао Дајић Дамњана, учитеља из Неродимља који ме је силом одвео у Неродимље и задржао два дана, како би упознао „родбину“, како је он говорио. Обишао сам многе куће и на гробљу видео велики мермерни споменик Стојану Дајићу, народном посланику и учитељу. Тога се добро сећам. Дамњан је каже долазио у Витину и познаје тамо неке Дајиће.

Ни други брат није остао у Витини! Повео је своју породицу у место Бањани (сада Македонија). Исто је јужније од Витине око 40 км. Дајићима из Витине су много ближи и познатији Дајићи из Бањана. Ословљавајући се као „браћа“, иду једни код других за време већих празника или на пијачни дан и носе или купују робу једни од других.

Трећи брат остао је у Витини, изнад које се на 2 км диже планина Скопска Црна Гора и идући кроз њу, на даљини од 40 км, у непосредној близини Вардара, извире Јужна Морава, а прво насељено место кроз које пролази је Бинач (2 км од Витине), па се зато још у географији зове још и Биначка Морава.

Сви ови Дајићи (Неродимље, Бањани, Витина), знају за Дајиће у Бачкој Паланци, Старој Моравици, Ковиљу и другим местима у

Војводини.

Обратите пажњу на ову причу која се преносила са колена на колена:

у турско доба неко се од Дајића из Витине оженио и узео лепу невесту (младу). На свадбу дошао и бег који је по праву прве брачне ноћи, тражио да спава са младом! Саопштио је газди и младожењи да на то има права. Младожења никако није пристајао на тај захтев. Дубоко у ноћ, кад се свадба приводила крају, припремио се за пут (припремио најбоље коње, младу) и кријући се од бега стигао чак у Бачку Паланку. Ту се зауставио и настанио.

Ево још доказа: чика Ђорђетова унука, ћерка Живка Дајића по имену Борка, једна од најлепших девојака коју су у Витини Дајићи имали, која је могла да очара својом песмом, а не само лепотом, била је хендикепирана тиме што је из дана у дан све више губила вид. Лекар је саветовао да се само у Бачкој Паланци може спасити. Отац Живко је одвео и тамо сазнао и сместио у кућу Дајића!

Ево још примера: На другој години студија на Филозофском факултету у Београду 1962/63. године пришла ми је студеткиња треће године Добрила Дајић са својом другарицом Јеленом Ерлеман и питала ме одакле сам. Из разговора утврдили смо да у Бачкој Паланци знају за Дајиће у Витини.

Поред тога школске 1976/77. године као директор Гимназије у Свилајнцу, службени сам путовао за Нови Сад до „Нафтагаса“ (због оправке кабинета хемије). Кад сам ушао у пријемну канцеларију, секретарица ме је веома љубазно примила, рекавши да је „директор Дајић на службеном путу“ (нисам упамтио име) и да ће она пренети моју молбу и понуду у писменој форми коју сам оставио.

Такође знам за Путника Дајића, писца; знам да је један од Дајића тих година у Београду био Јавни јужилац. Сви ови људи нису из Витине или Неродимља и све упућује на Бачку Паланку и Војводину!

Морам да признам да ја нисам показивао неко посебно интересовање за сва ова питања која су везана за Дајиће. Сад видим да сам погрешно и зато покушавам да отргнем од заборава оно што памтим. Највећи познавалац Дајића у Витини и ван ње био је сада покојни Славко Дајић, бивши председник СО у Витини, директор Вијачне индустрије (вијака) у Витини и човек који је обављао многе друге значајне функције у Витини. Славко је био заинтересован, природно интелегентан, покретан, посетио је Дајиће у Бачкој Паланци, Неродимљу, у Ивањици и вероватно у Бањанима. У Свилајнцу смо о томе у два маха разговарали. Велика је штета што није, ако није, нешто написао, ако јесте, то би било драгоцене од књига које су узгред написали неки који су се тиме до сада бавили.

Тако на пример, Атанасије Урошевић¹¹ или Атанасије Петровић¹² и други аутори наводе податке о Јужној Морави, Скопској Црној Гори, и где пише да су „Дајићи староседеоци у Витини“, као што су Денкићи, Палочевећи, Денићи, Катанчевићи, Ковачевићи, Пирићи, Дунчевићи итд.

За неког млађег Дајића, који буде струдирао историју, навешћу [списак литературе](#) за коју тврдим да се могу наћи подаци о Дајићима, како би се рашчистило питање – шта је истина, а шта су митови и легенде!

¹¹ Атанасије Урошевић; „ГОРЊА МОРАВА И ИЗМИРНИК“, БЕОГРАД 1935.

¹² Атанасије Петровић; „СКОПСКА ЦРНА ГОРА“, БЕОГРАД, 1907.

ДАЈИЋИ У ВИТИНИ

НЕКА ВАЖНИЈА ЗАПАЖАЊА О ДАЈИЋИМА У ВИТИНИ ДО 1960.г.

Скоро сви живе у једној улици која се звала „Дајић мала“, а од 1945. год. улица Младена Марковића, дужине око пола километра, кроз коју пролази део реке Јужне Мораве. Свако од њих има своју кућу и малу капију на коју не може да се уђе воловским, коњским колима, или трактором и камионом, а са друге стране на три улаза излазе, веровали или не, само два – три улаза где им се налазе баште, њиве, ливаде, плевње и други помоћни објекти.

Сви су православне вере, поштују верске празнике и славе Светог Николу. Носили су клашњена одела, шајкаче и свињске опанке. Тек после ослобођења направили су спратне зграде од обичне или печене цигле. Између једног и другог брата, брата од стрица, једног и другог дворишта, као код шиптара, постојале су огграде од прућа и коља, а касније од цигле! Били су сложни и јединствени само у добру (сведбе, удаје, женидбе) или злу (болести, смртни случај и тд). Годинама су поштовали „ред“ приликом женидбе или удаје. Никада се није десило да су момак или девојка из једне куће имали сумњиве или брачне односе са другом особом из друге Дајићке куће. Били су радни људи: имали су сваки своје имање као њиве и баште и неговали су пољопривредне културе. Од стоке имали су крупну стоку, овце свиње и остале животиње. Саградили су и једну воденицу, ваљда као успомену на Голију, звала се „Дајићка воденица“, у којој су се по одређеном распореду мењали и млели за себе и друге породице ван Дајића.

Нешто због животног искуства или конзервативности Дајићи никад нису били наклоњени властима; само неколико њих били су у НОБ-у, или чланови КПЈ (СКЈ); нису били наклоњени школовању и образовању своје деце. Мали број њих је завршио средњу, још мањи број вишу, а нарочито Високу школску спрему.

ДАЈИЋИ, ПОНОВО У „КНЕЖЕВИНУ СРБИЈУ“

Са сигурношћу можемо рећи да сви Дајићи воде своје порекло са Голије и Јавора, где су имали насељено место Дајићи, општину Дајићи, Дајићку реку Пакошницу, Дајићко језеро, Дајићке планине и Дајићку кнежевину. Део њих остао је и данас у Моравичком округу где и данас живи, развија туризам, има нешто индустрије, бави се производњом здраве хране која се исплати, а њихова општина је Ивањица.

Дајићи, који су због лоших природних услова и ратова против Турака, напустили своја огњишта, иселили су се према Црној Гори и Војводини, а затим према Косову и Метохији и Македонији.

Сви Дајићи, ван Голије и Јавора, изузев оних који су у Војводини, и ако су дошли у много боље природне услове за живот него што су имали у матици, за време Првог и Другог Светског рата нису много напредовали у економском, образовном и културном погледу. Наш „Друг Тито“ (како смо га из милоште звали) случајно или намерно, као да је заборавио да се Енвер Хоџа на Ђирокастри заклео да ће направити „Велику Албанију“, помагао је Албанцима у Албанији на све начине. Не треба много памети да се прочита само једна једина књига „Велика Енвер Хоџина Албанија“ и да се закључи колико смо у сваком погледу помагали Албанији на рачун српског становништва у Србији и на Косову и Метохији.

Умро је Тито, дошао је господин („друг“) Слободан, а са њим и 8. Седница ЦК Србије; „Меморандум САНУ“; „Прослава Косовске битке“ (итд.) и на крају заједно са својом супругом Мирјаном Марковић, донео оно што у филозофији зовемо „национал-социјализам“!

Та теорија „сви Срби у једној држави“ (као да Немци, Французи, Енглези, Мађари итд. живе у једној држави), довела је до рата у Словенији, Хрватској, Босни и Херцеговини и завршила се на Косову и Метохији.

Господин Слободан је данас тамо где му је и место јер није могао да се уразуми да не може да се бори против НАТО снага! Срби, нарочито Дајићи у Витини и Неродимљу, доживели су прави егзодус и вратили се углавном у оно што сам фигуративно назвао „Кнежевина Србија“. Нешто мало њих, својом вољом, иселило се у градове као што су Београд, Смедерево, Јагодина, а данас их има у Смедереву, Јагодини, Врању, Нишу, Краљеву, Бујановцу, Аранђеловцу и по целој Србији!

На тему Косова и Метохије написаће се много књига. Из њих ће се сазнати да су једни изгубили све, а други добили све. Они први већ се знају, а о другима тек треба да се сазна. На крају, у Речнику Српске Академије Наука, у више књига, кад је реч о Дајићима, под словом „Д“ и пише: „Дајићи – презиме; Дајићи су они који дају, а Узелци су они који узимају“. За Дајиће знам да никада нису много давали, али да никада нису ништа узимали. Из њихових редова никада није било лопова и лажова, мангупа и превараната, ратних профитера, убица и мафијаша, масона, шпекуланата итд, као што је читава галерија негативних ликова било у другим братствима на Косову и Метохији, Србији, Црној Гори, Босни и Херцеговини ...

ШЕМАТСКИ ПРИКАЗ КАО ПРИЛОГ ЗА РОДОСЛОВ ДАЈИЋА У ВИТИНИ

У цитираним књигама, поненутим легендама и причањима сведока (ДЕДА МИТАР И ДР.) нема података као што су:

- Кад су Дајићи стигли са Голије и Јавора у насељено место, касније општину, и на крају Срез Косовска Витина?
- Да ли је Деда Митар само један од најстаријих или један једини, најстарији од Дајића?
- Да ли сам ја у тим годинама, добро и тачно упамтио оно што је он причао?

Све Дајиће у Витини пописао сам према свом памћењу и сећању, према њиховом месту становања, локацији објекта (куће, штале, баште, плевље, њиве итд), с намером да покажем да су били у најближим родбинским везама. Поред мушкараца и „вођа“ патријархалних породица, пописао сам и њихове супруге (жене) онако како сам их упамтио.

Током времена патријархалне породице од броја 1.1 – 1.15 се умножавале, тако што их је на дан егзодуса било много више него што сам их ја набројао.

Циљ овог шематског приказа није био писање историје или биографије сваке породице или појединца. Такође, није била намера омаловажавања једних или истицања других, који су у животу више постигли.

На крају, шематски приказ сваком од Дајића може да послужи да направи свој родослов по мушкој и женској линији. Прављење оваквог родослова није, како се некада мислило, нека „нова мода“, већ потреба, како су научници из биологије (генетике) и многи други стручњаци других профила доказали да је то прека потреба, како се у породицама не би рађали дегенерици.

Приложена шема се лако чита. Направљена је примитивно. Тако, на пример: од 1.1 - 1.15 обележена је прва генерација; 2.1 друга; 3.1 трећа итд. За прави родослов, потребан је другачији приступ.

Дајићи, деда Свиланови

1.1 СВИЛАН

2.1 КОСТА (Драгица)

3.1 СТАНА (Петко) 3.2 МИЛЕВКА 3.3 СЛОБОДАНКА 3.4 БОЖИДАР 3.5

БОРЪЕ

4.1 ГОРАН

Дајићи, деда Васини

1.2 ВАСА (Султа)

2.1 БОГДАН (Славка)

3.1 ВИТКО (Верица) 3.2 НОВИЦА (Деса) 3.3 ЦВЕТА (Тика) 3.4 ДЕСКА

(Влада) 3.5 БОРА 3.6 КРАСИМИРКА 3.7 ДРАГИ

4.1 РАДЕ 4.2 ГОЦА 4.3 СРЂАН 4.4 СЛАЂАНА 4.5 НЕБОЈША 4.6 НИШКО 4.7

СЛАЂАНА 4.8 НЕНАД 4.9 МИКИ 4.10 НЕНИ 4.11 ЈАБЛАН 4.12 ВИОЛЕТА

2.1 РУЖИЦА (Стојан)

3.1 СРБА 3.2 ДРАГИ

4.1 ПРЕДРАГ

Дајићи, деда Тасини

1.3 ТАСА (Манка)

2.1 СТОЈАН (Мара) 2.2 ТАСКА 2.3 ДАРИНКА 2.4 ПЕКА 2.5 МЛАДЕН

3.1 ЗВЕЗДАНКА 3.2 МИЛИВОЈЕ

Дајићи, деда Перини

1.4 ПЕРА

2.1 СЕРАФИМ (Даница)

3.1 САВА (Милка) 3.2 ЖИВКА (Станко)

3.3 ПЕТАР (Деска) 3.4 ЂОКА

4.1 ДРАГАНЧЕК 4.2 МИЛАНЧЕК

4.3 МИЛУТИН ...

2.1 КРСТА (Стана)

3.1 СУЛТА (Влада) 3.2 ЖИВОЈА (Рајна)

3.3 СТАНИЈА (Сава) 3.4 ПЕРА

4.1 ДОБРИ 4.2 ЕВИЦА

Дајићи, Рисимкини

1.5?

2.1 СЕРАФИМ (Рисимка)

3.1 САВКА (Ване) 3.2 МАРИЈА 3.3 ТРАЈАН

3.4 БОШКО

4.1 4.2

Дајићи, Мирини

1.6 МИРА (Ленка)

2.1 БОРКО (Добринка)

3.1 ТОМИСЛАВ 3.2 3.3 3.4

4.1 4.2

2.1 СЛАВКО (Цака)

3.1 ЉИЉАНА 3.2 ЗОРАН 3.3 МИТА

4.1 4.2 4.3 ...

Дајићи, Петкови

ПЕТКО (Руска)

2.1 ПЕТКО (Добринка)

3.1. ДЕСКО 3.2 БОРКА

4.1 4.2

2.1 ВЛАДА (Милевка)

3.1 РАДА (Јовица) 3.2

4.1 4.2 4.3

Дајићи, Трајкови

1.8 ТРАЈКО

2.1 ЖИВКО ()

3.1 МИЛЕ 3.2 КРСТА

3.3 ТРАЈКА

4-1 4.2

Дајићи, деда Митрови

1.9 МИТАР

2.1 АРСА (Стојана)

3.1 ЦАНКО 3.2 РАЈЧЕ

4.1 ДОБРИ 4.2 4.3

2.1 ЛУБА (Дуда)

3.1 ДИВНА 3.2 ПЕКА 3.3 ЖИВОЈИН

3.4 НИКОЛА 3.5 ДАФИНКА 3.6 РАДА

4.1 4.2 4.3

Дајићи, Јованови

1.10 ЈОВАН (Таска)

2.1 ТОДОР (Митра)

3.1 КОСТА 3.2 ИЛИЈА 3.3 ДЕСКА

4.1 БОРА

2.1 СЕРАФИМ (Тотка)

3.1 ТРАЈКА (М. Ђук) 3.2 РАДОМИР 3.3 СВЕТА

4.1 4.2 4.3

Дајићи, Ђорђетови

1.11 БОРЪЕ (Коџка)

2.1 ЖИВКО (Стојменка)

3.1 БОРКА 3.2 БИНКА 3.3 НОВИЦА

2.1 АЛЕКСАНДАР (Борка)

3.1 3.2

2.1 НАДА (Јоско Шиџа)

3.1 ДОБРИ 3.2 ЉИЉА 3.3 БРАНКИЦА

Дајићи, Спасини и Велкини

1.11 СПАСА И ВЕЛКА

2.1 ЛЕПОСАВА (Бане)

2.2 2.3

2.1 Баба ВЕЛКА ()

3.1 СИМЕОН (Добринка)

4.1 СТАНКО

Дајићи, Петкови (КОД ВОДЕНИЦЕ)

1.13 ПЕТКО

2.1 БЛАЖА (Стојанка)

3.1 ВЕРКА 3.2 ВЛАДА 3.3 ТРИВКО

4.1 4.2 4.3 4.4

2.1 ЛУБА 3.1 БОРКА 3.2 МИЛЕ 3.3 КОЉА

4.1 4.2 4.3

Дајићи, Миланови и Станојеви (преко реке - „Љаљци“)

1.14 МИЛАН И СТАНОЈЕ

(Роска)

2.1 АЛЕКСАНДАР 2.2 СТАНА 2.3 САВЕТА

3.1 3.2 3.3

4.1

2.1 СТАНОЈЕ (Петра)

2.2 БОКА 2.3 ЧЕДА (Милостива)

3.1 Олга 3.2 БИНКА 3.3 ЧИЛЕ

4.1 4.2 4.3 ...

Дајићи, Крстини („Љаљци“)

1.15 КРСТА (Стана)

2.1 ДАМЊАН (Смиља) 2.2 ЖИВА (Биса) 2.3 СРБА 2.4 ВЛАДА (Мице)

2.5 БОЖА 2.6 ПЕЛЕ

3.1 МИЦЕ 3.2 3.3

4.1 4.2 4.3

ЛИТЕРАТУРА ЗА ПРОУЧАВАЊЕ
(ДЕЛОМ КОРИШЋЕНА ЗА РОДОСЛОВ ДАЈИЋА)

1. Бајић Милан, Збирка речи са Косова, 1911.
2. Вукићевић Миленко, Знаменити Срби Мухамеданци 1, Бгд. 1951.
3. Ердењановић Јован, Етнолошка грађа о Шумадинцима, Бгд. 1951.
4. Урошевић Атанасије, Горња Морава и изворник, Бгд. 1935.
5. Милојевић С. Милош, Дечанске хрисовуље, Бгд. 1980
6. Павловић Љубомир, Ужичка Црна Гора
7. Хашимбеговић Халид, Област Бранковића, Сарајево, 1972.
8. Ивић Алекса, Миграције Срба у Хрватску током 16. 17. и 18. столећа, Суботица, 1923.
9. Шера Јован, Народ и земља у старој Српској држави, Бгд. 1891.
10. Петровић Атанасије, Скопска Црна Гора, Бгд. 1907.
11. Поповић Зарије, Пред Косовом, Бгд. 1900.
12. Томић Светозар, Скопска Црна Гора, Бгд. 1949.
13. Хаџи Васиљевић Јован, Муслимани наше крви у Јужној Србији, 1926.
напомена* (село Гатње, код Урошевца, два брата Дајића, један је примио М. веру, други није)
14. Филиповић Миленко, Етничке прилике у Јужној Србији, Скопље, 1937.
15. Хаџи Васиљевић Јован, Јужна Стара Србија, Бгд. 1909.
16. Стојановић Светозар, Збирка имена и презимена, 1956.
17. Трифуновић Степо, Вишеградски Стари Влах, Бгд. 1903.
18. Ј. Панчић, Флора Кнежевине Србије, 1874.